

ECE ile YÜCE

Duvardaki Gölgeler • Yüce Kim Biliyor musunuz? •
Ece Abla Oluyor • Anneler Çocuklarını Çok Sever

Gülten Dayıoğlu 1935 yılında Kütahya'nın Emet ilçesinde doğdu. Öğreniminin bir bölümünü Anadolu'nun çeşitli yerlerinde yaptı. İstanbul'da Atatürk Kız Lisesi'ni bitirdi. Bir süre İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde okudu. Dışarıdan sınavlara girerek ilkokul öğretmeni oldu. 1977 yılında bu görevinden ayrıldı. Romanlar, öyküler, radyo ve televizyon oyunları yazdı. Yurtdışındaki işçi çocuklarının eğitim sorunları ile ülkemizdeki ilköğretim düzenini irdeleyen araştırmalar yaptı. Halen yoğun biçimde yazmayı sürdüren Gülten Dayıoğlu'nun yayımlanmış kitaplarından bazıları şunlardır: *Fadiş, Dört Kardeşiler, Yurdumu Özledim, Suna'nın Serçeleri, Ben Büyüyünce, Dünya Çocukların Olsa, Akıllı Pireler, Işın Çağı İnsanları, Ölümsüz Ece, Kaf Dağı'nın Ardına Yolculuk, Leylek Karda Kaldı, Kırmızı Bisiklet, Okyanuslar Ötesine Yolculuk, Kenya'ya Yolculuk, Mısır'a Yolculuk, Meksika'ya Yolculuk, Yeşil Kiraz, Yeşil Kiraz 2, Yada'nın Gizilgücü, Mo'nun Gizemi, Mo'nun Gizemi 2-Otran, Yanardağın Yankısı, Ece ile Yüce 1, Ece ile Yüce 2, Ece ile Yüce 3, Ece ile Yüce 4, Ece ile Yüce 5.*

Mustafa Deliođlu (1946, Erzincan) 1975'ten bu yana severek okunan bin kadar çocuk kitabını resimledi. Çalışmaları yurtdışında da ilgi gören Deliođlu, kişisel resim sergileri açtı, karma sergilere katıldı.

GÜLTEN DAYIOĞLU

ECE ile YÜCE

Duvardaki Gölgeler
Yüce Kim Biliyor musunuz?
Ece Abla Oluyor
Anneler Çocuklarını Çok Sever

Resimleyen: Mustafa Deliođlu

YAPI KREDİ YAYINLARI

Duvardaki Gölgeler

Sevgili çocuklar, Ece ilk öyküye böyle başlamamı istiyor. Ama ben onun dediğini yapmıyorum. Bir varmış bir yokmuş, sözleriyle masala başlanır. ECE İLE YÜCE adlı dizi, masal değil ki! Bunlar, günümüzde yaşanan öyküler. Ece ile Yüce, aramızda. Çoğunuz onları tanıyorsunuz.

Çocuklar! Ece ile arkadaş olmak ister misiniz? Onu, çok seveceksiniz. Ece'yi bebekliğinden beri tanıyorum. Aynı katta oturuyoruz. Evlerimiz yan yana. Ana babası işe giderken onu, anneannesine götürürler. Ece, ana babasından ve evinden ayrılmayı hiç is-

temez. Sabahları evden çıkarırken uykulu gözlerini ovuşturarak hep ağlar. Akşamüstleri, ana babasıyla eve dönerken de pek neşelidir.

Ece, böyle evden eve paket gibi taşınarak büyüdü. Kocaman kız oldu. Bu yıl anaokuluna başladı. Annesi işe giderken onu okula bırakıyor. Ece, akşamüstü, okul servisiyle eve dönüyor. Evin anahtarını, kolye gibi boynunda taşıyor. Onunla kapıyı açıp içeriye giriyor. Ana babası işten oldukça geç dönüyorlar. Ece onları beklerken bebekleriyle oynuyor. Kasetlerden masal dinliyor, resim yapıyor. Bazen de kendi kendine şarkılar söylüyor.

Canı sıkılınca pencere önüne oturup gelen geçene bakıyor. Evde yalnızken, günler hep böyle geçiyor sanmayın. Ne ilginç serüvenleri var bir bilerseniz! Şimdilerde bir de okul öyküleri başladı. Her şeyi Ece'yle birlikte, sizlere bir bir anlatacağız.

Ben yazarım. Çocukları çok seviyorum. Onlar için masallar, öyküler, romanlar yazıyorum. Ece benim en iyi arkadaşım. Ben de onun Yazar Teyze'siyim. Onunla dostlu-

ğumuz nasıl başladı biliyor musunuz? “Nereden bilelim?” diyeceksiniz. Haklısınız, anlatmazsam, nereden bileceksiniz!

Ece anaokuluna yeni başlamıştı. Bir akşamüstü, alışverişe gidiyordum. Bir de ne göreyim! Ece kapı önünde paspasın üstünde oturuyor. “Ece!” diye seslendim, duymadı. Yanına varınca, uyuduğunu anladım. Saçlarını okşayarak uyandırdım. Önce, çok korktu. İrkilerek ayağa kalktı. Yabancı olmadığını anlayınca rahatladı. Meğer, o gün anahtarını evde unutmuş. Okul dönüşü kapıda kalmış.

Onu eve aldım. Birlikte çay içtik. Bir şeyler yedik. Sonra konuşmaya giriştik. Arkadaşlığımız, işte o gün başladı. İşlerim yüzünden, çok sık buluşamıyoruz. Uygun günlerde

onu bize çağırıyorum. Bazen de ben onlara gidiyorum. Arkadaşlığımızdan Ece'nin ana babası da çok hoşnut.

Ece, çok konuşkan bir çocuk. Bana neler anlatıyor neler! Bebeklerini çok seviyor. Her birine ad koymuş.

Onları artık iyice tanıdım. Sarı saçlı bebeğe, "Hanım Bebek" diyor. Kurulunca ağlayan bebeğin adı, "Sulugöz." Sünger bebeğin

hiç saçı yok. O da, “Keloğlan.” Zeyno var. İbiş var. Ayıcık ve Dalmaçyalı köpek var. Ece hepsinin iyi, kötü huylarını da biliyor. Ece, en çok “Tıttık Bebek” dediği, yastık bebeği seviyor. Onu babaannesi dikmiş. Küçüklüğünden beri Tıttık’la yatıyor. Bebekleriyle evcilik oynarken, hep Tıttık Bebek’in annesi oluyor. Dediğine göre, Tıttık da onu çok seviyor. Kendisini hiç üzüyor.

Ece’nin sadece oyuncaklarını tanıımıyorum. Bana, okuldaki arkadaşlarından da söz ediyor. Kimlerin yaramaz, kimlerin uslu olduğunu, adım gibi biliyorum. Yemek ve yatma saatlerinde öğretmeni üzenleri birlikte kınıyoruz.

Ece ile konuşmak çok hoşuma gidiyor. Ece, bana ev ve okul serüvenlerini anlatıyor. Bazen, olanlara çok gülüyoruz. Bu serüvenler, bazen çok şaşırtıcı bazen de acıklı oluyor.

Ece konuşmaya başladı mı, susmak bilmez. Sadece başından geçenleri anlatmakla kalmıyor. Düşündüklerini ve düşlediklerini de dile getiriyor. Öyle güzel öyle tatlı konuşuyor ki!.. Onu dinlerken kaç kez tencerenin dibini tuttu. Bir kez de yemeği yaktım.

Dün başına neler gelmiş bilerseniz!

Akşamüstü, birden elektrik kesilmiş. Ben evde yoktum. Ece de evinde yapayalnız. Ne yapacağını bilememiş.

“Korktun mu?” diye sordum.

“Çok” dedi. “Hiç karanlık bir evde tek başıma kalmamıştım. Annem, yalnızken kibrit yakmama izin vermiyor. Yangın çıkmasından korkuyor. Bu yüzden mum yakamadım. Önce pencere önüne dikilip annemleri bekleyeyim, dedim. Ellerimle eşyaları yoklaya yoklaya, yürümeye başladım. Tam cama yaklaşmıştım, ayağıma çantam takıldı. Yere devrildim. Başımı duvara çarp-

tım. Ağlamaya başladım. Bu sırada bir de sıkıştım ki!

Bu kez emekleyerek oda kapısına doğru gittim. Karanlık odada dört ayaklı ilerlemek daha kolay oldu. Kapıya ulaştım. Ama, odadan çıkıp tuvalete gidemedim. Oralar daha koyu karanlıktı. Olduğum yere oturdum. Beklemeye başladım.

Yoldan, arada bir arabalar geçiyordu. Bu sırada duvarlarda korkunç gölgeler oluyordu. Onlardan gözümü alamıyordum. Bir-

